

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 26.

Lýsingarprisur fyri petitreglu: 30 oyri, á forsiðuni,
20 oyri, á 3. og 4. síðu. Við stórrí lýsingum fast
avsláttur í prísinum.

Leygardagin 27. juni 1936.

Kestur kr. 1.50 fjórðingsárið 4. Porto. Blaðið
verður bílagt á pósthúsinum, brævasvarstæðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

10. árg.

Vi byder den danske Delegation bestaaende af Fiskeridirek- tøren, Færø-Vennen, Konsul V. Thygesen, med flere, velkommen til Færøerne.

Den største Hindring og Bremsen i alt Samarbejde er det: ikke at forstaa hinanden, hinandens Kaar og Forhold. Og omvendt er Forstaelsen den store Formidler, der evner at jævne de tilsyneladende uoverstigelige Hindringer. Dette gælder i smaatt og stort. Dette maa Statsmanden saavel som Forretningsmanden, Arbejdsmanden og Fiskeren erindre, saafremt Splittelsens og Uenighedens Forbandede ikke skal lægge sin due Haand paa ens Liv og Streben.

Vi ønsker at understrege denne Livets Kendsgerning, der gør sig gældende nu mere end nogen Sinde, ikke blot med Hensyn til selve Erhvervslivet, Arbejdernes og Fiskernes, Købmændenes og Redernes Evne til i Fællesskab at kæmpe sig igennem Krisens og Sonderlemmelsens Hærværk, men ogsaa hvad angaar Udbyttet af to Landes, to Folks Samarbejde.

Det er derfor et Glædens Tegn, hver Gang man mærker Symptomerne paa en voksende Forstaelse, en bevidst Bestræbelse for at opnaa Erkendelsens faste Bund vedrørende Livets beretigede Krav til og overfor hinanden.

Det er et Glædens Tegn, at man i disse Dage, da man i saa godt som hvert eneste Hjem

paa Færøerne spejder efter Lyspunkter i det økonomiske Tummørke, der ruger over vore fattige Øer — fra det danske Folks Side i tydeligere Grad end nogen Sinde før mærker Viljen til Forstaelse og Erkendelse af vore Kaar og Forhold for desto bedre at kunne opnaa det bedste og mest mulige ud af Samarbejdet til Gavn og Glæde for begge Parter.

Repræsentanterne af denne Vilje til Forstaelse, til den sande Vens fulde Erkendelse af Forholdene for at kunne yde en virkelig Hjælp, hilses velkommen til Færøerne.

Ved selv at være paa Aastedet, selv at se og høre, ved saa vidt muligt ved personlig Nærvarrelse at undersøge Livets Puls, undgaa de mange Hemninger, de mange Hindringer, der altid taarner sig i Vejen og gør Haanden usikker for dem, der kun kender Forholdene paa Afstand.

Den Delegation, der i disse Dage gæster vore Øer, føler vi os overbevist om, er besjælet af den redeligste Vilje til at lære at forstaa og erkende, for desto bedre indenfor Mulighedens Grænser med Kenderens og den Sagkyndiges sikre Haand at kunne imødekomme de beretigede Krav, som rejser herfra til det danske Folk.

Tá Vágsskipið „Norðhavið“ fórst yviri undir Grønlandi.

Ódnarstormur og ringur sjógvur. — Teir mistu róðrið, sum
skaðaði skráðuna. — Eitt undur bert, at teir vóru bjargaðir.

Manningin av »Norðhavinum«
er heimkomin við skipinum
»Gustav Holm«.

Frá tilburðinum hava vit
frætt:

1. Hvítusunnukvöld lógu teir
góðar 150 sjómil úr landi í
Julianeababuktini. Veðrið var
av tí ringasta — ódnarstormur
og ringur sjógvur.

Róðrið brotnar og skaðar propellina.

— Móti vaktarskifti brotnaði
róðrið, men loysnaði tá ikki
heilt frá stammuni, so tað lá
eina góða løtu og hamaði upp
undir skipið við so miklari kraft,
at tað hóttið við at sláa hol á;
men tífetur varð tað leyst, áðrenn
so vilt kom, og manningin
royndi at bjarga tí, men tað
var ógjørligt at fáa tað inn —
so mátti ketan kappast. Róðrið
hevdði skaðað propellina, áðrenn
tað var leyst frá skipinum.

Veðrið var tá so ringt, at ikki
var hugsandi um at sigla.

Tveir bátar brotna.

Teir royndu við seglum at
halda hana upp í vindin, og
fingu tá ein óforan sjógv, sum
gjörði ein meira herverk á
skipið. Hann sorðaði skutin á
einum báti, skræddi fiskakassan
úr sporðinum, breyt bátastólin
meðan ein tunna, sum stóð í
fiskakassanum, slongdist upp
undir stórbátin og breyt tvey
borð upp ígjøgnum. Umframt
hesar báðar bátarnar høvdu teir
ein triðja, eitt lítið 4-mannafar.

Um 4-tíðina mánamorgunin
var veðrið so frætt, at royndandi
var at sigla eftir landi. Og gjordu
teir sær eitt neyðróður til.
Skipið lak so illa, at tað bert
kundi haldast lens við báðum
pumpunum og motorinum.

Handilgír menn av manningini
royndu nú at bota so frætt um
teir brotnu bátarnar, at teir
kundu flóta.

Meðan teir seta bátarnar út, slóknar motorurin av sjógvi í skipinum.

Týskvöldið um 6-tíðina komu
teir undir land og sluppu í læ
av eini littari oyggj. Bátarnir
vóru tá settir út. Lekin var
versnaður so nógv, at bert tann
lötan, meðan bátarnir vóru

settir út og pumpurnar sleptar
so leingi, vaks sjógvurin so nógv í
skipinum, at hann køvdi motorin.
Nú var bert eitt at gera — fara
í bátarnar og sleppa sær av
skipinum, áðrenn tað sakk.

Skipið sakk, og manningin lá eina nátt í oysandi regni og stormi á oynni.

Allir komu í bátarnar og fingi
sá dánt eitt sindur av máti við
sær, so teir kundu liva intil
komandi var til eithvørt búpláss.
Skipspappírini og journalina
fingu teir eisini við. — Róð varð
inn á oynna og farið upp á
hana. Har máttu teir vera um
náttina undir opnum himli í
oysandi regni. Skipið sakk skjótt
aftaná at teir vóru farnir frá tí.

Eina nátt í eini kirkju - síðani sjei tímars sigling við teim vánaligu bátunum í ruskeðri.

Ónsmorgunin varð aftur farið
í bátarnar og siglt inn á Græde-
fjorð, har teir sluppu at gista í
kirkjuni, meðan ein Grønland-
ingur róði til Fiskernes at fáa
teimum los til Føroyingahavnina.
Tórsgudin fóru teir aftur til báts
og sigldu 7 tímar í vánaveðri til
Føroyingahavnina.

Væl móttiknir í Føroyingahavnini

Í Føroyingahavnini vóru teir
væl móttiknir av Alfred Petersen,
missioneri, og timburmann-
unum, ið eru har og smíðja
sjómannaheimið.

Teir sluppu heim við skipinum
»Gustav Holm«, ið lá í Føroy-
ingahavnini og lossaði við til
sjómansheimið.

Ein skipsmanning uttan tjans fyri at sleppa aftur at fiska í ár.

At manningin á »Norðhavinum«
varð bjargað í slíkum ódnar-
veðri má sigast at vera undrunar-
vert og gleðiligt. Og glæd eru
ivaleyst øll teirra næstu — og
allt Føroya fólk — um at teir
komu heim aftur í føllum góðum.

Men harvið er ikki allt bött.
Hesir mennir eru komnir
henda langa vegin heim í somu
klæðum, sum teir hina ódnar-
náttina vóru í — einki annað
plagg fingi teir við sær. Øll

klæði teirra fóru til botns við
skipinum, so sjálvt um teir
annars høvdu kunnað sloppið
við aftur onkrum skipi, so
kunnu teir festu fara kortini
tá teir ikki hava klæðir at fara
við.

Her má heitast á »ætta við-
komandi« at arbeidda skjótt og
málvíst, fyri at manningin kann
fáa peningin fyri klæði síni sum
skjótast, so at teir ikki av teirri
orsøk noyðast at liggja heima,
tað sum eftir er av árinum.

Blodig Nazi-Terror í Danzig.

50 Menneker indlagt paa Ho-
spitalerne efter at være blevet
slaaet ned af Stormtropperne.

Hin 16. i. h. skriver Londonar-
tidindamaður »Social-Demokra-
ten«:

Der er i Aften hertil indløbet
Meddelelse om en Hensynsløs
Nazi-Terror i Danzig. »Daily
Heralds« Korrespondent i War-
szawa telegraferer saaledes i
Aften, at Nazisterne i den senere
Tid gaar meget hensynsløst frem
overfor alle, der ikke vil hilse
Naziflaget. Det gaar ikke alene
ud over Oppositionspartierne,
men ogsaa de polsktalende Bor-
gere er blandt Stormtroppernes
Ofre. Halvtreds Mennesker, der-
iblandt et Medlem af Danzigs
Senat, er blevet indlagt paa Ho-
spitalerne efter et blodigt An-
greb, som Stormtropperne for-
leden Aften rettede mod Delta-
gerne i et nationalt Møde. En
af de Overfaldne er afgaaet ved
Døden som Følge af sine Kvæ-
stelser.

Mænd og Kvinder, der ikke
hilser Naziflaget og Stormtrop-
perne med oprakt Haand bliver
øjeblikkelig slaaet ned paa aaben
Gade. Nazibladene truer aaben-
lyst med Udryddelse af Opposi-
tionen, og Naziførerne bliver
for hver Dag, der gaar, mere
og mere aggressive overfor an-
derledes tænkende.

Bladene i Warszawa retter i
Dag et enstemmigt Krav til den
polske Regering om at sørge
for, at Freden og Sikkerheden
i Danzig ikke trues af Nazi-
bander, og at Byens Styre ikke
kommer under Trusel og Vold
fra Nazisternes Side.

Slæbet.

Ved et Bryllup er det Bruden,
der har Slæbet. Siden er det
Manden.

Hví vórðu arbeidararnir ikki bodnir til konga- veftsluna?

Tá kongur var í Havnini, var
veftsla hildin umborð á »Danne-
brog«.

Vit vita ikki, hvør ið hevði
til arbeidda at senda bjóðingina;
men vit halda, at hetta hevur
verið gjørt av amtinum.

Tað, sum fellur okkum fyri
bróstið hesum víðvíkjandi, er
at hvørki Føroya arbeidarafelag
ella Havnar arbeidsmannafelag
stóðu so frætt í metum millum
teir høgu harrar, ið høvdu til

uppgávu at bjóða fólk til konga-
veftsluna, at teir vóru bodnir.
— Nú halda vit ikki, at teir, ið
stýra hesum feløgum, taka sær
tykni av at vera forfjónaðir;
men tá hvørki hetta felagið varð
bóðið til veftsluna, so sær tað
út til at vera gjørt við vilja og
ikki bara gloymt, og tá má tað
sigast at vera vaðið ov langt.
Hetta er ein beinleiðis háðan av
arbeidarastættini.

Tað kundi tí verið uppá sít
pláss at flingið at vita, hvør hann
er, ið her á landi hevur havt í
hondum fyrireikingararbeidið, og
hví hann setti hesi bæði felögin
eftir.